

www.e-rara.ch

**Bibliotheca medica, sive catalogus illorum, qui ex professo artem
medicam in hunc usque annum scriptis illustrarunt**

Lecocq, Pascal

Basileae, 1590

Universitätsbibliothek Basel

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-7645>

Graeci qui de plantis scripserunt

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelnformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

colendum sumpserint, in eo vt excellent, minutatim omnia perquirant. Mihi quidem ipsi hæc authorum commemoratio iucunda est, & gratitudinis quoddam officium cuique pro scriptis & lucubrationibus suis, quibus posteritati consultum, quantum in se esset, quisque voluit, hisce enumerandis fermè præstare mihi videor.

Græci qui de Plantis scripserunt.

A

Etius, vide in Cl. Galeno.

Alexander Magnus, quære in Herme.
Alexias Rhizotom⁹ in Thrasya dicitur.

Anaxagoras Physicus Philosophus citatur à Theophrasto de Hist. 32. vbi de generatione plantarum agit.

Andream qui multa superstitiosè & arroganter scripsit, relinqui suadeo: & multò magis Pamphilum, qui ne in somnis quidem vnquam vidit stirpes illas, quarum effigies describere conatur. Tales enim homines, vt & Tarentinus Heraclides eos comparabat, simillimi sunt præconibus, qui fugitui alicuius mancipij, etiam nunquam ab eis conspecti, notas quas auditu acceperint, describunt: & tanquam incantationis alicuius
verba

verba proferunt, ne si proximè quidem astaret, illum quem describunt cognituri, Galenus *κράτεις* & *εὐστόμος*, & *Andreas* & *ιατρὸς*, (hi enim cæteris diligentius hanc partem tractasse videntur) vtilissimas radices multas herbasque aliquot inde scriptas reliquerunt. Veruntamen pro antiquioribus testandum illud est, in paucis quæ tradita ab eis fuerunt, quod exactum erat eos tradi disse, Dioscorides.

Brunfelsius Andream Chium herbarum scriptorem in primo Dioscoridis libro memorari ait: ego Chij cognomen (vt sic appellem & gentile est) nusquam legisse memini. Nam Plinius etiam Andream Medicum sæpe citat, primum libro vicesimo, deinde sex proximè sequentibus, patriæ nomen, quod equidè sciam, nusquam adiecit.

Andream Medicum de serpentibus, & de iis quæ falsò creduntur, scripta quædam reliquisse author est Athenæus. Eiusdem libri qui *Ναύβουξ* inscriptus sit, meminit Scholiastes Nicandri in Theriacis.

Androcides animaduersa brassicæ natura viti infensa, ex eadem remedium contra vinum & ebrietatem inuenit. Theophrastus circa finem libri quarti de hist. Pl. & ex eo mutuatus Plinius 17. 24. qui raphanum vocem Græcam reliquit, Gaza melius brassicam transtulit. Idem nimirum fuit Andracydes, quando & temporis ratio congruit, qui (vt refert Plinius 14. 5.) ad regem Alexandrum scripsit: Vinum

potaturus, ô rex, memento te bibere sanguinem terræ, &c.

Androtion author est myrtum & oleâ maximè purgatione egere, Theophrast. de hist. plan. 2. 8. Idem à Varrone & Columella nominatur inter rei rusticæ scriptores quorum patria ignoratur: item à Plinio inter eosdem, libro 8. & 10. 14. 15. 17. 18.

Antigoni cuiusdam verba de lauro & dauco refert Nicandri Scholiastes in Theriacis.

Apollodorus de odorib. scripsit, Plinius libro 12. & 13. Idem lib. 20. & 24.

Apollodorum Tarentinû & alterû Cittiensem, ambos Medicos commemorat.

Apollonius medicamenta parabilia conscripsit, Galen. in præfatione lib. 6. de simplicibus, ubi simplicium pharmacorum scriptores enumerat. Non exprimit autem, cuias is fuerit, cû plures hoc nomine Medici fuerint, vt Antiocheni duo, Memphites, Pitaneus, & quartus cognomento Mys. Memphitem quidem aliquid de plantis condidisse ex Scholiis in Nicandri Theriaca constat. Claudij Apollonij Medici secundo de antidotis Galenus meminit. Sed. parabilium remediorum scriptores alij etiam plures sunt, qui non ex professo de stirpibus, sed obiter quædam de eis prodiderunt.

Archigenes inter recentiores Medicos in Therapeuticis suis libris multa passim de usu remediorum scripsit, Galenus.

Archi-

Archilochus citysum ait vtilem esse pecori, quia lac auget, Nicandri Scholiastes in Theophrasti.

Aristenas ceu qui de plantis aliquid scripserit, Ibidem.

Aristogiton anonymon herbam celebrauit, Plinius.

Aristophilus pharmacopola Plataicus vires quasdam herbarum mirabiles compertas sibi esse dicebat, Theophrastus de histor. Plantarum 9.19.

Aristotelis de Plantis libri obscuri sunt, propter illam per diuersas linguas mutationem obscuriores etiam facti. Trástulit eos Andreas de Lacuna, & alius quidam innominatus. Citantur alicubi ab Athenæo. Noui Augustini Niphi coniecturam, qui Theophrasto adscriptos libros Aristotelis esse putat: & duos illos breues.

Aristoteli attributos, Theophrasti esse non probo.

Aristotelis problemata de stirpium genere & oleraceis, problematum eius sectione 36. leguntur.

Asclepiades Medicus citatur à Plinio libris 7. 15. 20. & aliis septem deinceps. Plurima autè de eo scribit libro vigesimo sexto capite tertio. item libro septimo, capite 37. & libro 25. capite 1.

Nemo aequè de omnibus medicamentis simplicibus scripsit, ac Dioscorides, nisi quis

etiam Tanitrum Asclepiadis (τάνιτρον Ἰ. Ἀσκληπιάδου) laudet: qui sane meretur laudari, præterquam in iis vbi causas rerum assignare conatur. Galenus. Ego Tanitrum libri alicuius inscriptionem esse, coniiicio, cuius author sit Asclepiades.

Asclepiodotus Alexandrinus à puero ferebatur promptissimi inter æquales ingenij & doctissimus esse, ita vt curiosus de quavis re obuia interrogaret siue naturali siue artificiali. Itaque breui tempore omnino perceperat tum colorum, quibus tinctorum vtuntur, mixtiones omnes, & omne genus tincturæ ad vestes pertinentes, item innumeras lignorum differentias, & quomodo fibræ ipsarum secundum rectum different, aut quomodo contextæ essent. Quin & lapidum herbarumque variorum facultates ac species, tum communium tum rariorum, omnibus modis ab eo inquirebantur ac inueniebantur. Quamobrem multum negotij facebat rerum singularum professoribus, sæpe illos conueniens, & singulatim quæ accuratissimè inquirens. Plantarum quidem historiam maximi faciebat: & magni etiam animalium, partim ipse suis oculis perdiscens & explorans quantum poterat, partim inquirens ab aliis quàm diligentissimè, & omnia de iisdem veterum scripta perlegens, &c. Suidas.

B

B Assus Tylæus, vide in Sextio Nigro.

Iulius Bassus (homo Romanus aut Latinus saltem) Græcè de Medicina scripsit, citatus à Plinio lib. 24. & 26.

Bion Solensis citatur à Plinio cùm alibi, tū libris 14. 15. 17. 10. in quib. de vitibus, arboribus & agricultura docet, & libro 28. Cæcilius Bion qui scripsit *περί δυναμίτων*, inter externos: Cæcilius verò Medicus simpliciter libro 29. inter Latinos authores.

C

CÆcilius, lege Bion.

Callimachus & Mestheus Medici apud Græcos de coronis priuatim scripsere, quæ nocerent capiti. Plinius 31. 3.

Callimachum de trifolio scribentem Nicandri interpretes in Theriacis citat.

Castritius, Cefennius & Firmus Cepurica, .i. de re hortensi scripserunt, Plinius lib. 19. inter Latinos authores.

Cefennius in Castritio dictus est.

Chæreas Atheniësis aliquid de plantis scripsit, circa carduos & spinas diligentissimus teste Plinio lib. 20. capite 23. Citatur & ab eodem libris 8. 10. 12. 14. 17. 18.

Chryssippi volumina referta herbarū mentione inuenimus. Plinius. Idem lib. 20. Chry-

sippus Medicus, inquit, priuatim volumeri
Brassicæ dicauit, per singula membra homi-
nis digestum.

Cl. Galeni libri doctissimi de simplicibus
medicamentis exstant vndecim, pro quibus
vt plurimum illi debere nos fateor: ita miror
tam doctum & excellentem hominem, & di-
uitiis omniq̄ue occasione noua experiendi af-
fluentem, non solum tamen plantas nouas
nullas descripsisse, neque veterum nomina
sui sæculi, aut aliarum linguarum nomini-
bus interpretatum esse, verum etiam plurima
à Dioscoride aliisque tradita præteriisse. Quod
forsitan fecit, quod in ipsa arte elaboranda plus
temporis ponendum existimaret, & materiam
medicam satis abunde nobis suppetere, ma-
gisq̄ue vt ea quæ in promptu & communia
sunt penitus cognosceremus secundum pri-
mas & singularum secundas qualitates, & in-
super experientiam, opus esse putaret, quam
multis, variisque & incertis nouis absque fi-
ne perquirendis occupari. Hæc excusatio e-
tiam si alicuius momenti est, non omnino ta-
men mihi satisfacit. nam ne in illis quidem
quæ tradit, experientiam suam nobis appro-
bat: cum in plurimis appareat, eum de facul-
tatibus stirpium, earumq̄ue gradibus, vt vo-
cant, non eo quo debebat modo pronuncia-
re, primis qualitatibus ad secundas progre-
diendo, aut ex gustu & sapore de eis iudi-
cando: sed viceuersa, ex secundis qualitati-
bus

bus quas Dioscorides aliiq̄ue eis attribuant, de primis iudicium ferendo ; quod vt fieri aliquando potest , cūm simplices remediorum sunt facultates, ita cūm eadem partibus & viribus diuersis constant, fieri non potest, multò minùs verò ex tertiis qualitatibus secundas ac primas inuenire est, at secundas & tertias ex primis faciliùs atque certius. Hinc equidem conicio, plantas illas in quibus eum iudicandis quo dixi modo errare contigit, vel ignotas ei prorsus, vel per negligentiam, vel quòd nimium suo iudicio tribueret, inter scribendum non gustatas esse, aut vllò experimento probatas. Hæc & nostra iam olim fuit sententia, & postea Valerium Cordum, & alios quosdam à simplicium medicamentorum cognitione laudatos homines similiter sensisse intellexi. Eandem reprehensionem & maiorem etiam merentur, Aegineta, Actius & Oribasius, qui similiter vt Galenus aliorum ante se multa medicamenta commisit, sic ipsi multa Galeni, & insuper tantum eius authoritati tribuerant, vt ne latum quidem vnguem ab eius iudicio vsquam discefferint, & nihil fere prorsus de suo adiecerint : sed omnia sua ex Galeno vel iisdem verbis, vel breuiùs aliquanto repetierint. Itaque hac in parte multo magis laudauerim Arabes, qui inter cætera quæ à Græcis mutuantur, multa passim de suo & Græcis incognita addiderūt & posteritati cōmunicarūt.

Sed his vt hoc facerent, maior occasio fuit, vt qui in alia orbis parte, & posteriores tempore vixerint. Attribuitur etiam Galeno de simplicibus liber ad Paternianum, qui Latinè tantùm, etsi parum Latinè circumfertur, nullo interpretis nomine adiecto, neque equidem ex Græco translatus puto. Græcè non existat. Capita sunt 299. enumeratis ordine alphabeti Latini medicamētis. Insunt Barbara quedam & Arabica vocabula. Nihil ferè, ni fallor, in eo legitur quod non ab aliis authoribus melius & purius editum habeamus. Item de centauro minore libellus.

Galenus librum de 46. plantis habemus cum Commentario Humain, Gentilis.

Cleodemi sententiam de generatione plantarum adfert Theophrastus de hist. pl. 3. 2. vbi Græcè κλειδήμιος legitur, alibi verò κλέδημος, Cleodemus, vt lib. 5. cap. 12. de causis, vbi de morbis arborum loquitur: & eiusdem operis libri primo cap. 10. causam inquirens, cur calida hyeme potius germinent, æstate frigida.

Cleophanti Medici nomen frequens legitur in historia Plinij à libro vicesimo vsque ad 27. libro 26. vini rationem ab eo illustratam scribit, & alibi vixisse eum ante Aselepiadem.

Cratæus, Dionysius, Metrodorus, de herbis Græcè scripserunt, ratione blandissima, sed qua nihil penè aliud quàm rei difficultas intelligatur. Pinxere namque effigies herbarum, atque ita subscripsere effectus. Verum & pictura

ctura fallax est, & coloribus tam numerosis, præsertim in æmulatione naturæ, multum degenerat transcribentium fors varia. Præterea parum est singulas earum ætates pingi, cum quadripartitis varietatibus anni faciem mutant. Quare cæteri sermone eas tradidere: aliqui ne effigie quidem indicata, & nudis plerumque nominibus defuncti, quoniam satis videbatur potestates vimque demonstrare querere volentibus, Plinius: à quo passim citatur lib. 20. & septem proximè sequentibus. Crateuas rhizotomus, diligenter quidam scripsit quæ scripsit de radicibus & herbis, sed multa præterit, Dioscor. Galenus reprehendit illos qui herbarum & aliorum remediorum cognitionem ex libris & descriptionibus magis quam præceptoribus petunt: & similes eos ait esse τοῖς ἀντὶ βιβλίου κυβερνήταις, id est, nauium gubernatoribus qui artem ex commentario aliquo hauserint. Si quis tamen, inquit, huiusmodi descriptionibus egeat, nemo tam miser (aut imperitus) est, qui in Dioscoridis, Nigri, Heraclidæ, Crateuæ, & aliorum quàm plurimorum qui in arte ista consenuerunt, libros sit neglecturus.

Crateuæ *ῥιζοτομικόν* Nicandri Scholiastes in Theriacis allegat: vbi etiam legimus inuenisse eum Thapsum herbam in Thapso insula vna Sporadum.

Exstat ad ipsum Hippocratis epistola, quæ eum laudat tanquam optimum rhizotomon;

quod & ipse exercitatus sit in hac arte, & a ma-
ioribus eam acceperit.

D

D Alion herbarius citatur à Plinio lib. 20.
cap. 17. & sequentibus aliquot libris, & in
iisdem etiam Damion Medicus.

Damocrates trimetris iambicis Iberidem
herbam celebrauit in libr. qui Clinicus inscri-
bitur, quos recitat Galenus lib. 10. de compos.
phar. sec. locos in cura ischiadicorum, alibi et-
iam tum eodem in opere, tum in eo quod est
de compositione secundùm genera, & libro se-
cundo de antidotis, versus ipsius de medica-
mentis quibusdam compositis refert.

Seruilius Damocrates inuentor & bucci-
nator herbæ quam iberida appellauit, qua cū
omnes suos ægros curabat, Plinius 25. 8.

Democritus peragratis Persidis, Arabiæ,
Æthiopiæ, Ægyptiq; magis, volumen de her-
barum effectu composuit, & similiter Pytha-
goras, Plin.. Citatur Democritus apud Theo-
phrastum de hist. plan. 1. 8. & de causis 2. 16. &
6. 1. Ex duobus quidem prioribus locis ipsum
etiam de plantis, quod ad causas, literis man-
dasse non nihil, satis clarum fit.

Democritus in libro Chirocinetum inscri-
pto de herbis quibusdam magicis mirabiles
effectus tradit, quos repetit Plinius 24. 17.

Diagoram Medicum de plantis aliquid cō-
posuisse apparet ex frequentius citatione a-
pud

pud Pliniū libris 12. 13. 20. & seq. aliquot. Libri
vicefimi capite 18. mentionem eius facit in o-
pio seu papaueris succo parando.

Dieuches multa obiter de vsu remediorum
scripsit in therapeuticis suis voluminib. Gale-
nus, citatur etiā passim à Plin. lib. 20. & 7. dein-
ceps. De Brassica priuatim scripsit, eod. teste.

Diocles Carystius rationalis sectæ Medicus
& herbariæ medicinæ studiosus fuit, aliquoties
citus à Galeno, Plutarcho, Scholiaste Nican-
dri in Theriacis: item à Plin. lib. 20. & 7. seq.

Dioclis Carystij volumina, qui secundus ab
Hippocrate ætate fama que extitit, referta
herbarum mentione inuenimus volumina.
Plinius 26. 2. Idem Galen. testatur. Athenæus
huius Dioclis *ὕμνων* citat.

Diodotus, Niger & Petronius Medici, Ascle-
piadz omnes, Commētarios de vsitata mate-
ria Medica scripserunt, &c. Diosc. vide in Ni-
gro. Plinius lib. 20. circa finē cap. 8. Petronius
Diodotus (inquit) qui Antilegomena scripsit,
in totum damnauit serin, multis modis ar-
guens. Eundem (Petronium Diodotum) ali-
quoties libris 4. sequentibus nominat, & Dio-
doti Empirica, libro 20. cap. 12.

Diogenes Physicus Philosophus citatur à
Theophrasto de hist. plan. 3. 2. vbi de genera-
tione plantarum agit.

Dionysius scriptor *περὶ φυτῶν* memoratur à
M. Varrone de re rust. 1. 1. Plinius Dionysium
effigies herbarū pinxisse ait, vt in Crateua reci-

taui. Idē alibi sæpè in plātarū mētione Dionysij Medici autoritate vtitur, libris 12. 13. 20. & septē deinceps, & Salustij Dionysij Medici libro 32. cap. 7. ex ramis remedium describens.

Dionysij *ῥιζοτομικὰ*, Nicandri in Theriacis Scholiastes adducit.

Dioscorides vide Pedacius.

Diphilus Siphnius Medicus reliquit librū de alimētis, vel vt Athenæus citat, *περὶ τῶν προσφερομένων τοῖς νοσῶσι καὶ ὑγιάνουσιν*, in quo multa passim de stirpibus & alimento ex eis docuit.

E

EPænetus de oleribus scripsit, Scholiastes Nicandri in Theriacis.

Epicharmi Medici mentio fit apud Plinium lib. 20. & septem deinceps.

Erasistrati volumina referta herbarū mentione inuenimus, Plinius.

Euax rex Arabum de simplicium effectibus ad Neronem scripsit, Plinius: insinuat autem eum Græcè scripsisse. Extat hodie libellus Latinis carminibus ineptis exaratis, qui in hunc regem authorem refertur.

Eudemus pharmacopola hac in arte facilè princeps: & alter Chius Eudemus arte minimè laudatus, nominantur 9. 18.

Eudemus hic fuisse videtur, cuius in Pluto Aristophanes meminit, tanquam pharmacopolæ annulos vendentis contra venena & serpentium morsus.

Athe-

Athenęus libro 9. Dipnos. ex Eudemi Atheniensis de oleribus libro verba quædã recitat. Idem libro primo Euthydemii cuiusdam qui de oleribus scripserit, meminit. Euryphon in Therapeuticis suis voluminibus passim quædam ad plantas pertinentia adfert, Galenus.

G

Glaucias Medicus aliquid de herbis conscripfit, circa carduos diligentissimus, referente Plin. lib. 20. c. 23. Idem sequentibus etiam 7. libris aliquoties eundem authorem nominat.

Glaucion bupleuron olus laudavit in medicina, Plinius 22. 22.

H

Heraclides Tarentinus & Iolas Bithynus medicamenta simplicia paucis attigerunt, re herbaria profus relicta, metallorum quoque & aromatum nulla mentione facta, Dioscorides in præfatione. Ego eos de radicibus & liquoribus potius quam de herbis egisse puto, nam & paulo post radices & herbas distinguit Dioscorides. Galenus hunc authorem de pharmacorum apparatu & delectu præcepisse ait: unde videri posset descriptiones ac vires, herbarum præsertim, præterisse: nisi rursus hæc Galeni verba eodem in loco (in præfatione libri 6. de simpl.) legerentur: Si quis plantarum descriptionibus egeat, Dioscoridis, Nigri, Heraclidæ, Crateuæ & aliorum qui in arte ista

consenuerunt, libros sibi comparabit.

Heraclides Tarentinus citatur à Plinio lib. 12. & 13. & Heraclides Medicus in eiufdè duodecimi libri authorum catalogo tanquam diuersus, quod mihi non videtur, & libro 23. & quatuor sequentibus.

Hermæ Ægyptio attribuitur quidam liber continens herbas sacras triginta sex horoscoporum, ex quo Pamphilus aeton, id est, aquilam dictam herbam commemorat, Galenus: addens, hæc omnia nugas esse, & ab authore excogitata, nec vsquam in natura extare herbas illas triginta sex. Ego apud Aggregatorem sæpe inuenio Thessalion quendam citatum, qui herbis nomina à Zodiaci signis indit. Vide & Iatromathematica Hermæ Trismegisto attributa, in quo medicameta aliquot simplicia, calida primum, post frigida enumerantur.

Apud Græcos est quidam liber Alexandri Magni de septem herbis septem planetarum: & alter, qui dicitur Thessali mysteriū, & Hermes, id est, Mercurius de 12. herbis 12. signis attributis, & 7. aliis herbis per 7. stellas. Hi libri rectè huic operi præponentur, Gerardus Cremonensis in præfatione sua in libros Kiranidis à se translatos,

Herophilus clarus medicina herbarum studiosus fuit maximè, vnde & dictum ab eo ferunt, quasdam fortassis etiam calcatas prodesse, vt refert Plin. 25. 2. Hinc fortè aniculæ Medicæ cal

et calceis quasdam imponi iubent, ut chelidonium contra auriginem. Meminit etiam eius Galenus lib. 2. Therapeut. Et in præfatione in sextum de simplicibus, de usu remediorum multa passim in therapeuticis ipsius voluminibus reperiri scribit.

Herophilo quanquam subtilioris sectæ conditori, ante omnes celebratam rationem eam (per herbas medendi, legimus:) paulatim (post veteres illos Medicos) usu ad verba garrulitatemque descendente. Sedere namque in his scholis auditioni operatos gratius erat, quam ire per solitudines, & quærere herbas alias aliis diebus anni, Plinius 26. 2. qui & sequente mox capite huius authoris meminit, & rursus 29. 1.

Hicesius de conditura vini scripsit, Plinius lib. 14. cap. 19. qui & inter Medicos hunc authorem nominare solet libro 20. & septem sequentibus. & 27. 4. Hicesius non parvæ authoritatis Medicus anonymon herbam celebravit.

Hippocratis, qui primus medendi præcepta clarissimè condidit, referta herbarum mentione invenimus volumina, Plinius. Idem testatur Galenus in præfatione libri sexti de simpl. med.

Hippon etiam aliquid de plantis scripsit, ut apparet apud Theophrastum 1. 6. & 3. 3. de hist. plant.

I

Iolas (*Ιόλας*) Bithynus materiam Medicam tractauit, sed imperfectè. Vide supra in Heraclide Tarentino. Apud Plinium ybique Iolas per L duplex scribitur: à quo citatur libris 12. 13. & 20. & sequentibus septem & 33. 34. 35. In Nicàdri Theriacorum Scholiis Iolaus pro Iola non rectè legitur.

Iube regis in Aphrica auctoritatem sèpissimè de plantis quibusdam peregrinis scribens adfert Plinius lib. 13. 14. & c. Nunquam autem ex professo hunc regem, de plantis scripsisse puto, sed historias earum expeditionibus & peregrinationibus suis à se descriptis obiter inseruisse, vt animalium quoque.

Celebrauit inter alia herbam Euphorbiam, Plinius 25. 7.

Iulius, Bassus, vide in Basso.

L

Lycus Neapolitanus Medicus citatur à Plinio libro 20. cap. 20. vbi de atriplice scribit & aliquoties in septem deinceps libris, & alibi semper inter externos, & inter Medicos, vbi illorum nomina separat.

M

MAnteas (*Μαντιάς*) scripsit de medicamentis purgantibus, & clysteribus: item de

de remediis secundum partes corporis humani, Galen.

Medius Medicus citatur à Plinio lib. 20. & septem deinceps.

Menander qui Biochresta scripsit, citatur Plinio libro 19. & octo sequentibus, nec inter Medicos numeratur, etsi pleraque omnia, nisi fallor, ubi nominatur, ad plantas pertineant.

Menestor citatur à Theophrasto de hist. pl. 1. 3. & 5. 4. & 5. 10. & de causis plan. libro 1. cap. 21. & eiusdem libri cap. 26. in quibus locis omnibus aliquid ab eo quod ad plantas pertineat, proditum refertur, item 2. 5. de causis.

Menetheus quidam *αβυθίου*, scripsit nomenclaturas pharmacorum, ut refert Galenus in Glosis in dictione *βάνιπας*. Sed querendum, an vox corrupta, neque enim usitatum inuenio huiusmodi proprium nomen, nec etymon apparet.

Menodorus Erasistratus Medicus fuit, Hicelsij amicus, cuius de cucurbitis scripta Athenæus repetit, lib. 2. Sympos.

Metrodorus herbas depinxit: vide supra in Crateua. Plinius libro 21. & sex sequentibus. Metrodorum Medicum non raro citat.

Mictionis (*Μίκτων*) rhizotomica Scholiastes Nicandri in Theriacis adducit. Plinius lib. 20. & septem sequentibus non Mictionem sed Mictionem Medicum nominat: & lib. 28. Mictionem Smyrnæum.

Idem libro 20. cap. 23. Mictionis rhizotomy.

mena memorat, ego rhizotomica potius dixerim.

Mnesidis Medici de Opio sententiam Plinius profert lib. 20. cap. 18. & libris septem sequentibus, & lib. 13. & 33. 34. 35. sæpè hunc auctorem nominat.

Mnesthei Atheniensis Medici volumen *πινος*, hoc est, de iis quæ in cibo sumuntur, Athenæus prædicat lib. 2. *Διπνος*.

Mnestheus de coronis priuatim scripsit quæ nocerent capiti, Plinius 13. 3. Eiusdem subinde meminit lib. 29. & septem sequentibus.

Mosèus post Orpheum & Hesiodus, polion herbam mirati sunt, Plinius 25. 1.

N

Nicandri Poetæ Theriaca & Alexipharmaca extant, quibus passim multas herbarum descriptiones ac vires intermiscet. Citatur à Dioscoride (vt in morfu cenchri) & Plinio. Et mihi quidem videtur Dioscorides plurima à Nicandro mutuatus, cum eadem præscribant in plerisque omnibus venenis tum signa tum remedia, & herbis quas describunt, notas easdem ferè attribuunt, vt nihil apud Nicandrum sit quod non apud Dioscoridem quoque legatur. aut potius ambo ex vno quodam tertio sua descripserunt. Plinius Nicandri auctoritate vtitur libris 8. 10. 11. 20. & septem deinceps. Item 29. 31. 32. 36. 37.

Niceratus Medicus, vide mox in Nigro. Multa de

ta de re medica scripsit, sed nihil tam probatur
Cælio Aureliano quàm commentarium eius
de Catalepsia. Nominatur à Plinio libro 31.

Niger, Plinio Sextius vel Sestius, ho-
mo Latinus Græcè de Medicina scripsit, cita-
tus à Plinio libris 12. 13. 14. 20. cum decem se-
quentibus, & 32. 33. 34. Qui plantarum descri-
ptiones desiderat, Nigri, Dioscoridis & alio-
rum qui in arte ista consenuerunt, volumina
facile sibi comparabit, Galenus. Ego pleraq;
à Plinio citata ex Sestio Nigro, apud Diosco-
ridem reperio, vt sunt loci de castoreo, sala-
mandra, maluis, & nasturtio, in quo tamen
quædam Plinius è Sestio citat, quæ apud Dio-
scoridem non leguntur. Recentiores vt Bas-
sus Tylæus, Niceratus, Petronius, Niger &
Diodotus, Asclepiadæ omnes, communem
notamque omnibus & in vitæ humanæ vsu
quotidianâ materiam exacta descriptione di-
gnati, medicas remediorum vires & probatio-
nes in decursu tradiderunt: non experientia
rerum vires, probationes & efficaciam metien-
tes, sed vano de causis sermone vsque ad con-
tentionis rumorem, vbique rem extollentes
& alia pro aliis aliquando describentes. Si-
quidem qui inter eos excellere Niger videtur,
multa passim falsa tradidit, vnde apparet ple-
raque non vt ipse viderat, sed ex historia
aliorumq; traditionib. docuisse,

Dioscorides.

O

Olympias Thebana Medicinæ perita, citatur frequenter à Plinio libro 20. & septem deinceps.

Ophion Medicus aliquoties legitur apud Plinium lib. 20. & sequentibus septem circa plantas & earum vires, etsi impressi codices Opion habeant. in catalogo quidem authorum, hoc est, primo libro semper Ophion scribitur.

Nominatur & Ophilius Medicus libro 28. Plinij.

Oribasius ex Dioscoride plantarum descriptiones ordine alphabeti digessit.

Orpheus primus omnium quos memoria nouit, de herbis curiosus aliqua prodidit, Plinius. Et mox Orpheus & Hesiodus suffitiones commendauere.

Extant etiamnum huius curiositatis indicia in libro qui hymnos continet, siue huius siue alterius Orphei, ybi semper quæ singulis diis suffiri debeant, initio singulorum hymnorum nominantur.

P

PAmphilus de stirpibus volumen edidit ordine literarum, in quo sæpè fabulas quasdam aniles recenset, & superstitiosa quædam describit, & incantationes, quibus in eruendis herbis

herbis quidam vtuntur: Quin & amuleta quædam & alia vana, non curiosa solùm & extrarem medicam, sed & falsa omnia. Solet autem vnicuique herbæ primùm varia nomina temerè adicere, & Ægyptia, Babylonia, & quæ quidam peculiariter aut symbolicè eis impofuerunt, (hinc nimirum adiectæ sunt illæ quæ in nonnullis exemplaribus Dioscoridis reperiuntur nomenclaturæ.) Deinde metamorphoses addit, si quem hominum fortè in stirpem mutatum esse in fabulis sit: tum incantationes, sacrificia & suffimenta quæ circa herbas eruendas à nonnullis obseruantur, & alias huiusmodi nugas ac superstitiones: cuius generis etiam hoc est, quod herbas alias aliis diis aut dæmonibus sacras facit, & quasdam à sideribus vel horoscopis denominat. Sed apparet eum nihil quàm grammaticum fuisse, nec vidisse herbas de quibus scribit (vt supra etiã in Andrea dictum est) nec vires earum expertum esse, & quibusuis aliorum scriptis temere fidem adhibuisse, Galenus.

Pamphilus in Glossis *νίσιον* à Romanis inquit *νίσιον*, appellari, Athenæus lib. 3. Et alibi aliquoties citat Pamphili Alexandrini de nominibus & glossis librum. ego eundem hunc Alexandrinum grammaticum cuius Pratum dictionum Suidæ dictionario accessit, de plantis etiam scripsisse puto.

Paulus Aegineta Galeni de simplicib. medicamentis libros in compendium redegit.

+ Pedacius, vel ut alij malunt, Pedanius Dioscorides, Anazarbeus, miles sub Antonio & Cleopatra, omnem materiam medicam omnium absolutissimè scripsit, Galeno etiam teste, &c. de quo plura in Bibliotheca scripsimus, & ipse de suo opere satis multa in præfatione dicit.

Dioscoridem cum ipsa Cleopatra vixisse Suidas author est, & libros viginti quatuor medicinales ab eo conscriptos. Quos libros nihil aliud continere quàm illos qui habentur putro, ordine viginti quatuor apud Græcos literarum digestos, quo ordine etiam hodie reperiri eos audio.

Petrichus, Πέτριχος. Caucalis illinitur & contra venena marinorum, sicut Petreius in carmine suo significat, Plinius 22. 22. Ego Petrichum hunc authorem esse putro, qui & carmine scripsit & Ophiaca, hoc est, remedia serpentium & venenatorum, quæ à Nicandri Scholiaste aliquoties citatur, nec refert quòd Petreius alibi etiam sæpè in Plinio legatur, item Petreius & Petridius libro primo in catalogo authorum à libro 20. vsque ad 27. semper enim hoc nomen eodem ordine & inter medicos ponitur, ut à Petricho vbique corruptum facillè intelligatur. Petrichus qui Ophiaca scripsit, Plinius 20. 23. Hæc scripseram cum reperi Gyraldû in opere suo de Pœtis, Plinij loco suprâ citato ex libro 22. Petricum legere, sine aspiratione, nimirum emendatio.

datiore codice vsum. Etiam si verò hoc in opere Petrichus de animalibus venenatis eorumq; remediis agat, multas tamen obiter est in plantis etiam & earum viribus scribendis.

Petronius, vide in Diodoto.

Phanias Physicus Medicus qui de stirpibus scripsit, citatur à Plinio lib. 21. & sex deinceps. Athenæus Eressium & peripateticum fuisse scribit, quintum eius de plantis librum adducens libro tertio Dipnosophistarum, & rursus libro nono. Reperio & *φανίας* aliquoties apud eundem per *α*, quod non placet.

Philippus & Archigenes inter recentiores multa vtiliter de usu remediorum simplicium in Therapeuticis suis voluminibus scripserunt, Galenus in præfatione lib. 6. de simpl. Quidam pro Philippo hinc Pamphilum legunt, sed perperam: cum Pamphilum Galenus omnino relinquendum, ut qui prorsus inutiliter scripserit, suadeat, neque vlli eius therapeutici libri ut Archigenis & Philippi ferantur.

Plinius 18. 41. Philippum quendam citat qui astronomicum aliquid reliquerit.

Philippus Cous primus Empiricam separavit à Logica, rationes accipiens ab Herophilo cuius discipulus fuit, Galenus in Isagoge.

Philistion Medicus nominatur à Plinio lib. 20. & septem sequentibus, ita ut appareat eum per multa ex plantis remedia tradidisse.

Philotimi liber *περὶ τροφῆς*, hoc est, de alimentis memoratur Athenæo libro secundo.

Phyllinus Medicus nominatur à Plinio lib. 20. & septem sequentibus.

Plistonicus & Praxagoras in therapeuticis suis voluminibus non pauca passim de usu simplicium pharmacorum docent.

Plistonici frequens mentio fit apud Pliniū lib. 20. & septem deinceps, & 36.

Plutarchus etiam nominatur in Scholiis Theriacorū Nicandri, tanquam de virib. herbarum aliquid scripserit, forte obiter tantum.

Praxagoræ & Chryssippi volumina referta herbarum mentione inuenimus, Plinius: qui passim eius autoritate vtitur libro 20. & septem sequentibus. Vide in Plistonico.

Pythagoras mirabiles quasdam herbarum effectus tradit in libro quem quidam Cleomporo Medico ascribunt, sed Pythagoræ pertinax fama antiquitasq; vindicāt, Plinius 24. 17. Et alibi: Pythagoras clarus sapientia, primus (etsi prius scripserit Orpheus, sed pauca quedam curiosa) volumen de herbarum effectū composuit. Composuit & Democritus, ambo peragratis Persidis, Arabiæ, Aethiopiæ, Aegyptique magis regionibus.

Et alibi: Brassicam priuatim celebravit, v̄t & M. Cato.

R

R Vfus Ephesius libros quatuor de herbis hexametro carmine condidit, & multa passim remedia in therapeuticis suis libris describit,

describit, Galenus. Aldus olim Venetiis cum Dioscoride Græco carmina aliquot Græca de viribus quarundam herbarum excudit, authoris incerti, quæ an Rufi sint, aliis inquirentis dum relinquo:

S

Salustius Dionysius, vide Dionysius.

Satyrus quidam nominatur à Theophr: de hist. plant. 3. 12. ita vt de plantis aliquid scripsisse videri possit.

Seruilus Damocrates, vide Damocrates.

Sextius aliàs Sestius, vide Niger.

Simus Medicus super viribus herbarum quâ fundam memoratur à Plinio, libro 21. & sex deinceps.

Solon Smyrnæus atriplex difficulter in Italia nasci tradidit, Plin. lib. 20

Soranus Ephesius, qui sub Troiano & adhuc sub Galeno vixit, composuit libros aliquot pharmacorum, Cælio Aureliano teste.

Sosimenes Medicus stirpium aliquot vires prodidit, citante Plinio libro 20. & quinque sequentibus.

Symeon Sethi librû de cibariorum & condimentorum facultatibus condidit Græcè,

quem & Latinum habemus Lilio

Greg. Gyrardo interprete:

T

TAnitrus, vide in Asclepiade.

Themison celebrauit vulgarem herbã plantaginem volumine de ea ædito.

Theophrasti libri de historia deque causis plantarum, noti sunt omnibus: de quib. non nihil supra in Aristotele diximus, plura autem in primo Tomo Bibliothecæ. Et in libris quidem de historia inscriptis, stirpium genera, species, ac differentias describens, historias quoque passim siue descriptiones & medicas facultates aliosque vsus admiscet. In libris verò de causis planè Physicum agit, variorum quæ circa plantas eueniunt affectuum causas reddendo. Theodorus Gaza horum voluminum interpres in multis reprehendi potest, sensum authoris non assequutus, vt ego ipse collatis plerisque locis diligenter obseruauit. Idem dixerim de locis quæ ex hoc authore Plinius transtulit.

Theophrasti *φυσικῶν* liber decimusquartus citatur à Scholiaste Nicandri in Alexipharmacis, vbi os in persico caryon appellari docet.

De floribus scripsit Theophrastus apud Græcos: ex nostris autem inscripsere aliqui libros Anthologicon: flores verò persecutus est nemo, quod equidem inueniam, Plinius 21. 3. Idem plerosque libros sui operis Theophrasti autoritate ornauit, nempe octauum

Octauum & sex deinceps, & decimum sex-
tum cum tredecim sequentibus: & 31. 35.

36. 37.

Thessalus, vide supra in Hermè.

Thrasyas Mantinensis radicū peritissimus habitus est, Theophrastus 9. 17. & 18. histor. Alexias quoque eius discipulus ingenij plurimum valuit acrimonia, nec infra illum bonis artibus fuit instructus. nam & reliquas medicinæ partes, quas ille non tenuit, is egregiè consecutus est, Idem 9. 17. historiae plantarum.

Timaristi Medici mentio crebra apud Plinium lib. 21. & sex deinceps. Libro 26. non restè pro Timaristo Timarchus scribitur.

Tlepolemus Medicus subinde nominatur Plinio in describendis plantarum viribus libro 20. & septem sequentibus. Primus quidè liber, id est, Catalogus authorum Theopolemum pro Tlepolemo perperam habet. Nos libro 20. capite 17. Tlepolemum legimus. Theopolemi certè nomen ominosius est, quàm ut eo usus quisquam existimari debeat. Tlepolemus verò vsitatum est nomen, idem ferè quod Menæchmus significans.

Tryphonis Alexandrini *φύμα* siue *φύμα* *ἐπιφύμα* citat Athenæus libro 3. tribus in locis: & primo quidem secundum huius operis librum nominat.

Tykanion ceu qui de stirpibus aliquid considerit, à Scholiastè Theriacorum Nicandri

nominatur. Eundem esse credo Tyrannionem Messenium philosophum, qui (Suida teste) de auspiciis & alia plura vtilia scripsit.

X

XEnocrates Aphrodisiensis homo curiosus & magicæ vanitatis non expers, condidit antiphrasim super diuersis & peregrinis stirpium nominibus, Galenus.

Eundem esse puto quæ Plinius inter Medicos citat lib. 20. & decem sequentibus. Idem alium Ephesium nominat lib. 12. & 13.

LATINI VETERES.

A

Aemilius Macer Veronensis poeta, volucres & herbarum facultates carmine prosecutus est, de quo Ovidius in libro de Tristibus.

Sæpe suas volucres legit mihi grandior ævo.

Quæq; nocet serpens, quæ iuuat herba Macer.

Meminit & Plinius Macri, eiusq; testimoniis vitur, item Galenus libro 6. pharmacorum. Aemilius Macer (inquit Gyraldus) patriam habuit Veronam, sed diu Romæ versatus est, in poematis suis Nicandrum poetam imitatus, vt scribit Fabius, &c. Huius Macri nomine corruptores quidam & plagiarij, de herbis
opuscu-